

ΠΟΛ ΤΖΟΝΣΤΟΝ

Εγκλήματα Θεών

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

**Ο ντετέκτιβ
Άλεξ Μαύρος
σε μια υπόθεση
που διεισδύει
στα άδυτα
των δωδεκαθεϊστών.**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GREEN LADY
Από τις Εκδόσεις Crème de la Crime, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγκλήματα θεών**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paul Johnston

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φύλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Paul Johnston, 2012

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Mark Owen/Arcangel,

Frederic Leighton/<http://www.wikiart.org>

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1223-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1224-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΟΛ ΤΖΟΝΣΤΟΝ

Εγκλήματα Θεών

*Μετάφραση:
Γιώργος Μπαρονξής*

*Για τη Σόφκα Ζινόβιεφ
και τον Βασίλη Παπαδημητρίου
με τις ευχαριστίες και την αγάπη μου*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το δεκατετράχρονο κορίτσι στεκόταν στη μέση του λιβαδιού, λεπτό, μελαχρινό, ντυμένο με μπλε πόλο και κολλητό τζιν. Η Πρωτομαγιά ήταν ξεστή, και τα αγριολούλουδα –κίτρινες μαργαρίτες, γλαδιόλες, ανεμώνες και παπαρούνες– ξεχώριζαν λαμπερά και ψηλά μέσα στο χορτάρι. Στην άκρη του δάσους πιο κάτω, ανθισμένα κλαδιά τρεμόπαιζαν από την αύρα, κυρίως αμυγδαλιές και το πιο έντονο ροζ της κουτσουπιάς. Πιο μακριά άκουγε τις φωνές των συμμαθητριών της να στριγκλίζουν και να γελούν, καθώς συζητούσαν για αγόρια κι έλεγαν πόσο μισούσαν τους γονείς τους. Τις έβρισκε βαρετές, ιδιαίτερα επειδή η ίδια αγαπούσε βαθιά τη μητέρα της.

Το κορίτσι πέρασε στον λαιμό του ένα στεφάνι από αγριολούλουδα που είχε φτιάξει και μετά κάθισε κάτω, με το κεφάλι της να χάνεται χαμηλά στο χορτάρι. Κανείς δε θα την έβρισκε εκεί, ήταν ασφαλής. Αν έρχονταν, μπορούσε να απομακρυνθεί έρποντας και να ξεφύγει. Η ιδέα τής άρεσε, όμως, από την άλλη μεριά, ήταν και η μητέρα της. Δεν μπορούσε να την αφήσει να αντιμετωπίσει μόνη τον πατέρα της. Όχι, έπρεπε να γυρίσει.

Άκουσε να φωνάζουν το όνομά της, πρώτα τα άλλα κορίτσια και μετά η γυναίκα που ήταν επικεφαλής της εκδρομής στην κοιλάδα του Ελικώνα. Η μητέρα της ήθελε να πάει κι αυτή, αλλά έπρεπε να παρευρεθεί σε μία από τις πολλές επίσημες εκδηλώ-

σεις, που μισούσε τόσο πολύ. Ο πειρασμός να εξαφανιστεί κυριέψε πάλι το κορίτσι. Πώς θα ήταν αν ξεκινούσε τη ζωή της από την αρχή; Αν διαμόρφωνε η ίδια το μέλλον της... Όχι, έπρεπε να περιμένει, να πάρει πρώτα όσα είχε να της προσφέρει ο πατέρας της. Θα τα πήγαινε όσο καλύτερα μπορούσε στις εξετάσεις της και μετά θα σπούδαζε στην Αγγλία ή την Αμερική. Δε θα ξαναγύριζε ποτέ στην Ελλάδα, τη χώρα όπου είχε χάσει τα πάντα πριν ακόμη αρχίσει να μεγαλώνει.

Σηκώθηκε και έβαλε το χέρι της σαν σκίαστρο στο μέτωπό της κοιτάζοντας το λιβάδι και τα δέντρα γύρω της. Πού ήταν οι άλλοι; Οι φωνές τους ήταν πιο αχνές τώρα. Έπρεπε να τρέξει για να τους προλάβει; Το προσπάθησε, αλλά, αν και συμμετείχε στην ομάδα στίβου του σχολείου και ήταν καλή δρομέας, δεν μπορούσε να τρέξει πολύ γρήγορα μέσα στα χορτάρια και τα λουλούδια. Ταυτόχρονα ρουφούσε τα ανάμεικτα αρώματα της άνοιξης από το στεφάνι στον λαιμό της και από τα λουλούδια γύρω της. Ήταν υπέροχα. Γιατί να μην μπορούσε να μείνει στο μέρος αυτό για πάντα;

Και ξαφνικά υψώθηκε μπροστά της μια σκοτεινή μορφή. Αισθάνθηκε δυνατά χέρια να τυλίγονται γύρω της και να τη μεταφέρουν έξω από το λιβάδι. Ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό, αλλά δεν ούρλιαξε. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε ότι άνοιγαν οι πύλες της κολάσεως για να τη δεχτούν.

Κοίτα τα αρπαχτικά! Κάτι τέτοιοι παλιοπούστηδες και παλιοπουτάνες ξεπουλήσανε την Ελλάδα και κολυμπάει τώρα στα σκατά...»

Ο Μαύρος πήρε το τηλεκοντρόλ και χαμήλωσε τον ήχο της τηλεόρασης. Ο Γιώργος Πανταζόπουλος, εξήντα ενός ετών, με σωματική διάπλαση παλαιστή του σούμο, συνέχισε να βρίζει καθώς η τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου ξεδιπλωνόταν μπροστά τους σε όλο το μεγαλείο του κιτς.

«Ησύχασε, Χοντρέ. Σκέψου τα λεφτά που έφεραν οι τουρίστες στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας».

«Ποια λεφτά έφεραν οι τουρίστες;» Ο Γιώργος άδειασε ένα μπουκάλι Amstel με τα προγούλια του να τρεμουλιάζουν. «Οι ηλίθιοι που ήρθαν για τους Ολυμπιακούς έμειναν σε ξενοδοχεία που ανήκουν σε πολυεθνικές, ήπιαν αναψυκτικά που ανήκουν σε ξένες εταιρείες και έφαγαν αμερικανική πίτσα».

Ο Μαύρος έδειξε τα κουτιά της πίτσας στο τραπεζάκι μπροστά τους. Στο ένα υπήρχε ακόμη η μισή δική του πίτσα «τέσσερις εποχές», ενώ στο άλλο, με την «πεπερόνι ντελούξ», την πίτσα του Χοντρού, είχε απομείνει μόνο το κόκκινο λαδωμένο χαρτόνι του πάτου.

«Κι αυτά εδώ, Γιώργο; Ξένο φραντσαίζ είναι. Επιπλέον η μπίρα παρασκευάζεται από εταιρεία ολλανδικών συμφερόντων».

«Πφφφ! Δεν μπορούμε να μείνουμε και νηστικοί, Άλεξ. Κάτι πρέπει να φάμε να μας πιάσει».

Θέλοντας να διαφυλάξει την ενδοοικιακή γαλήνη, ο Μαύρος απέφυγε να του επισημάνει ότι θα μπορούσαν εύκολα να φάνε ελληνικά πιάτα σε μια ταβέρνα που υπήρχε κοντά στο διαμέρισμα του Χοντρού. Από την άλλη μεριά, ήταν σίγουρο ότι εκεί η τηλεόραση, με την τελετή έναρξης, θα έπαιζε ακόμα πιο δυνατά, και η προοπτική να αρχίσει ο Χοντρός να βγάζει χολή μπροστά στους άλλους θαμώνες δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.

«Κοίτα πώς καμαρώνουν οι παλιομαλάκες», είπε ο Γιώργος, καθώς η κάμερα έδειχνε διάφορες υψηλές προσωπικότητες – προέδρους και πρωθυπουργούς. Ο Χοντρός, υπέρμαχος του απλού πολίτη, όπως ταίριαζε σε ένα παλιό μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος, μπορούσε ακόμη να σου πει χωρίς να κομπιάσει τα ονόματα της οργανωτικής επιτροπής των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και των επιχειρηματιών που είχαν κατασκευάσει στάδια, δρόμους, το καινούργιο μετρό και άλλες εγκαταστάσεις, πολλές από τις οποίες τώρα ήταν έρημες και σχεδόν κατεστραμμένες. «Κοίτα τους!» επανέλαβε. «Κουστούμεια από την Σαβόι Ρόουντ για τους κλεπτομανείς και *οτ κιουτούρ* για τις συφιλιάρες τις γυναίκες τους».

«Σάβιλ Ρόου», είπε ο Μαύρος, ενώ αποφάσισε να μη διορθώσει και τη γαλλική προφορά του οικοδεσπότη του.

Ο Χοντρός τον αγριοκοίταξε, αλλά αυτή ήταν η μόνιμη έκφρασή του. Στο παρελθόν ο Μαύρος δε θα κρατιόταν, τώρα όμως περνούσε σχεδόν όλη τη μέρα του στο διώροφο διαμέρισμα που είχε κληρονομήσει ο Γιώργος και προτίμησε να μην επιμείνει. Αυτό δεν τον έσωσε όμως.

«Αν δε σ' αρέσει πώς μιλάω, πάρε δρόμο και γύρνα στη μάνα σου, εξυπνάκια».

«Μπορεί και να γυρίσω».

«Άντε, πήγαινε λοιπόν», είπε ο Χοντρός, βλέποντας την εστία

αφύλαχτη. «Γιατί πήγαν όλα πρίμα την προηγούμενη φορά».

Ο Μαύρος αναστέναξε και ήπιε μια γουλιά μπύρα. Μέχρι τις αρχές της άνοιξης ζούσε στο ευρύχωρο διαμέρισμα της μητέρας του στο Κολωνάκι. Τότε η μητέρα του αποφάσισε ότι είχε αναρρώσει αρκετά από το εγκεφαλικό που είχε πάθει, έτσι έφυγε από το σπίτι της αδελφής του της Άννας στα προάστια και ξαναγύρισε στο διαμέρισμά της. Ο Μαύρος κατάφερε να ζήσει δύο εβδομάδες μαζί της, αλλά τελικά δεν άντεξε άλλο, ιδιαίτερα επειδή είχε μια νοσοκόμα σε καθημερινή βάση, η οποία τον κοίταζε σαν να ήταν ο διάβολος μεταμορφωμένος επειδή είχε μαλλιά ως τους ώμους και ήταν μονίμως αξύριστος. Επιπλέον κοίταζε καχύποπτα το αριστερό του μάτι, το οποίο ήταν βαθύ γαλάζιο με καφέ κηλίδες, και όταν τον έβλεπε σταυροκοπιόταν. Παράξενο όμως. Ο συνδυασμός των ματιών του, το ένα βαθύ γαλάζιο σκέτο και το άλλο βαθύ γαλάζιο με καστανές ανταύγειες, συνήθως γοήτευε το άλλο φύλο. Επίσης ο Μαύρος δεν ήθελε να ενοχλήσουν την εύθραυστη Ντόροθι οι διάφοροι, συχνά ύποπτοι, τύποι που πήγαιναν για να ζητήσουν τη βοήθειά του σε υποθέσεις εξαφάνισης.

«Ή θα μπορούσες να πέσεις στα πόδια της πρώην φιλενάδας σου για να σ' αφήσει να μείνεις σπίτι της», είπε ο Γιώργος χαμογελώντας πλατιά.

Ο Μαύρος άρπαξε ένα κομμάτι πίτσα και το δάγκωσε. Η Ανδρονίκη Γλέζου, ή απλώς Νίκη, δεν ήταν μόνο φιλενάδα του. Αγαπιόντουσαν πάνω από πέντε χρόνια και είχαν περάσει επικίνδυνες καταστάσεις μαζί. Όμως, τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν έπειτα από μια υπόθεση στην Κρήτη την προηγούμενη χρονιά. Η Νίκη κινδύνεψε εκεί, αν και το αντιμετώπισε με θάρρος. Όμως, καθώς περνούσαν οι μήνες, γινόταν όλο και πιο ανασφαλής – έτσι κι αλλιώς δεν είχε ποτέ της μεγάλη αυτοπεποίθηση. Ήταν ορφανή, και οι θετοί γονείς της είχαν πεθάνει, αφήνοντάς της ένα διαμέρισμα κοντά στη θάλασσα στο Παλαιό

Φάλλερο. Αναπόφευκτα το βιολογικό της ρολόι άρχισε να χτυπά όλο και πιο δυνατά αφότου έκλεισε τα τριάντα πέντε. Έκानαν αρκετές συζητήσεις για παιδιά. Ο Μαύρος δεν ήταν αντίθετος στην ιδέα, αλλά ούτε και έδειχνε τον ενθουσιασμό που θα ήθελε η Νίκη. Ένα βράδυ, ο εκνευρισμός της έφτασε σε επίπεδα Τσερνόμπιλ, και ο Μαύρος βρέθηκε στον δρόμο με τα ρούχα του να πέφτουν από το μπαλκόνι. Είχε προσπαθήσει πολλές φορές να της μιλήσει στο τηλέφωνο, αλλά η Νίκη του το έκλεινε πριν προλάβει να της πει πάνω από δυο-τρεις λέξεις. Αυτά είχαν γίνει πριν από δύο μήνες, και στο μεταξύ ο Μαύρος είχε μάθει από έναν κοινό τους φίλο ότι η Νίκη είχε αρχίσει να βγαίνει ραντεβού με διάφορους σαν να μην υπήρχε αύριο. Αυτό τον ανησύχησε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, αφού δεν απαντούσε στα τηλεφωνήματά του.

Ο Χοντρός σταμάτησε να βριζεί την παρέλαση των αθλητών με τις παράξενες στολές και χτύπησε τον Μαύρο στο πόδι. «Δεν το εννοούσα, Άλεξ. Πήγαινε ξαναφτιάξ' τα μαζί της, αν το θέλεις. Προσωπικά δεν την αντέχω αυτή τη γυναίκα, αλλά ξέρω ότι εσύ την αγαπούσεις. Και μπορεί να την αγαπάς ακόμη».

Ο Μαύρος το άφησε να περάσει χωρίς να απαντήσει. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήξερε τι ακριβώς ένιωθε για τη Νίκη. Μετά την επιστροφή τους από την Κρήτη την αγαπούσε ακόμα περισσότερο, αλλά οι μήνες των καβγάδων που ακολούθησαν ήταν μεγάλη φθορά. Όπως και να 'χε όμως, δεν είχε σημασία τι ένιωθε αυτός. Η Νίκη τού είχε πει ότι δεν άντεχε άλλο την άρνησή του να δεσμευτεί και ότι δεν ήθελε να τον ξαναδει ποτέ.

«Θέλεις λίγο γαλακτομπούρεκο;» Ο τόνος της φωνής του Γιώργου έδειχνε ότι η ερώτηση ήταν καθαρά μια συγκαλυμμένη πρόταση εκχειρίδας. Αυτό ήταν το θετικό της συμβίωσης μαζί του – όσο κι αν έβριζαν ο ένας τον άλλο, ποτέ δεν κρατούσαν κακία για πολύ.

«Εντάξει», είπε ο Μαύρος, αν και ήξερε ότι το γαλακτομπού-

ρεκο μετά την πίτσα δε θα βοηθούσε καθόλου την κοιλιά του, που μεγάλωνε ενοχλητικά τελευταία. Ο Χοντρός ήταν καλός μάγειρας και πίστευε ότι οι μικρές μερίδες είναι για τους καπιταλιστές.

Αργότερα ο Μαύρος ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρά του, με τις φωνές του Χοντρού να ακούγονται ακόμη από το σαλόνι, μέχρι που έβαλε ένα CD του Νίκου Παπάζογλου. Κάθισε στη βουλαγμένη πολυθρόνα και κοίταξε τους τοίχους. Σ' αυτό το δωμάτιο ζούσε ο Γιώργος από μικρό παιδί, αλλά όταν πέθανε η κυρα-Φαίδρα, πριν από δύο χρόνια, μετακόμισε στο δικό της. Οι ταιλωπωρημένες αφίσες του Κομμουνιστικού Κόμματος ήταν ακόμη κολλημένες στους τοίχους, μερικές από την εποχή που είχε τεθεί εκτός νόμου. Ο Μαύρος είχε σκεφτεί να τις αντικαταστήσει με δικά του έργα τέχνης –είχε μερικές καλές κορνιζαρισμένες γκραβούρες του Μόραλη, του Χατζηκυριάκου-Γκίκα και του Τσαρούχη–, αλλά δεν ήθελε να μετατρέψει αυτό το μέρος σε σπίτι του. Κι αυτός και ο Χοντρός ήξεραν ότι ήταν κάτι προσωρινό.

Ωστόσο, θα ήταν δύσκολο να βρει κάπου αλλού να μείνει. Η Ελλάδα είχε για αρκετά χρόνια πρωτοφανή ανάπτυξη, και οι τιμές των ακινήτων, και για αγορά και για ενοικίαση, ήταν εξωφρενικές. Η μητέρα του και η αδελφή του είχαν προσφερθεί να του δανείσουν χρήματα, αλλά ήξερε ότι δε θα κατάφερνε ποτέ να τους τα επιστρέψει με το ασταθές εισόδημα που είχε ως ιδιωτικός ντετέκτιβ. Αυτό τον χτυπούσε στο φιλότιμο, εκείνη τη συχνά υπερβολική αίσθηση αυτοσεβασμού που έχει κάθε Έλληνας. Και το γεγονός ότι ήταν μισός Σκοτσέζος περιέπλεκε τα πράγματα. Η Ντόροθι του είχε εμψύσει μια καλβινιστική νοοτροπία σε ό,τι είχε σχέση με το χρήμα, παρόλο που η ίδια ήταν άθεη από τότε που γνώρισε τον πατέρα του.

Ο Μαύρος κοίταξε τις κορνιζαρισμένες ασπρόμαυρες φωτογραφίες στο κομοδίνο. Αριστερά ήταν ο πατέρας του, ο Σπύρος, με τη γαμψή μύτη που είχε κληρονομήσει και ο ίδιος, το μουστάκι και το διαπεραστικό βλέμμα. Ήταν ανώτερο μέλος του Κομμουν-

νιστικού Κόμματος και είχε πεθάνει το 1967, πριν από το πραξικόπημα που θα τον είχε στείλει πάλι στη Μακρόνησο. Στα δεξιά ήταν ο Αντώνης, ο αδελφός του Μαύρου, έντεκα χρόνια μεγαλύτερος, που είχε εξαφανιστεί σε ηλικία είκοσι ενός ετών, όταν ήταν ήδη ένας από τους ηγέτες της φοιτητικής αντίστασης κατά των Συνταγματαρχών. Ήταν η μοναδική επαγγελματική αποτυχία του Μαύρου. Όπου κι αν έψαξε, δεν υπήρχε κανένα ίχνος του όμορφου, χαμογελαστού αδελφού του. Δεν ήξερε πώς η μητέρα του είχε καταφέρει να αντέξει τη διπλή απώλεια. Ο ίδιος ήταν μικρός τότε, και η εμμονή να βρει τον Αντώνη τον έπιασε αφού μεγάλωσε. Ήταν αποφασισμένος να τον βρει ακόμη κι αν του έπαιρνε όλη του τη ζωή.

Αισθάνθηκε το κινητό να δονείται στην τσέπη του.

«Ο Αλέξανδρος Μαύρος;» Η φωνή ήταν γυναικεία, σιγανή και μιλούσε αγγλικά.

«Άλεξ», απάντησε ο Μαύρος. «Ποιος είναι;»

«Δεν έχει σημασία. Έχω μια δουλειά για σένα, που μπορεί να είναι η μεγαλύτερη της καριέρας σου». Η γυναίκα έκανε μια παύση, αλλά ο Μαύρος δε μίλησε. Δεν είχε εντυπωσιαστεί ιδιαίτερα από την υπερβολή. «Αύριο το πρωί στις εννιά στην κορυφή του Φιλοπάππου. Έλα μόνος».

«Πώς θα σε αναγνωρίσω...» άρχισε να λέει ο Μαύρος, αλλά η γραμμή είχε κοπεί.

Η γυναίκα-μυστήριο, σκέφτηκε, πετώντας το κινητό του στο κρεβάτι. Μόνο αυτό του έλειπε τώρα. Στις εννιά το πρωί; Δεν ήταν ιδιαιτέρως πρωινός τύπος. Από την άλλη μεριά βέβαια, είχε ένα μήνα να πάρει κάποια σοβαρή δουλειά και δεν ήταν σε θέση να αδιαφορήσει για μια ευκαιρία. Ο Χοντρός δεν έπαιρνε νοίκι, αλλά ο Μαύρος ήθελε τουλάχιστον να πληρώνει το μεριδίό του για τα έξοδα του σπιτιού.

Άλλωστε, δεν μπορούσε να κάθεται μέσα όλη μέρα, ιδιαίτερα τώρα με τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου. Σε αντίθε-

ση με τον Γιώργο, δεν είχε βάλει τα κλάματα όταν ανακοινώθηκε ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004 θα γίνονταν στην Αθήνα. «Θα μας κατακλέψουν τα τσακάλια του διεθνούς καπιταλισμού, μαζί με τα δικά μας». Φυσικά, είχε δίκιο. Οι εγκαταστάσεις του χόκεϊ και του μπέιζμπολ ήταν εγκαταλειμμένες, πράγμα καθόλου παράξενο βέβαια, αφού οι Έλληνες ήξεραν για αυτά τα σπορ όσο ήξεραν οι Αμερικανοί από κρίκετ.

Ο Μαύρος έβαλε το ξυπνητήρι του για τις εφτάμισι, έβγαλε το μουσκεμένο από ιδρώτα μπλουζάκι και το σορτς του κι έκανε ένα κρύο ντους. Τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, αλλά η θερμοκρασία εξακολουθούσε να είναι σχεδόν αφόρητη. Ο Χοντρός δεν είχε κλιματισμό, καθώς το θεωρούσε μια απάτη των μεγάλων επιχειρήσεων, κι έτσι ο Μαύρος ήταν υποχρεωμένος να υποφέρει.

Αυτό θα 'πρεπε να κάνει τα καλβινιστικά κατάλοιπα της ψυχής του να νιώσουν καλύτερα.

«Πού είναι το κορίτσι;»

Ο άντρας με τη λινάτσα στο πρόσωπο αγωνιζόταν να πάρει ανάσα.

«Τι;» φώναξε ο Γιος. «Δε σ' ακούω!» Άδειασε άλλον ένα κουβά νερό στο κεφάλι του δεσμώτη και είδε το χοντρό πανί να το απορροφάει. Η αναπνοή ήταν σχεδόν αδύνατη τώρα, και ο άντρας άρχισε να παλεύει για να ελευθερωθεί από τα σύρματα που έδεναν τους καρπούς και τους αστραγάλους του στη μεταλλική καρέκλα που ήταν βιδωμένη στο σκληρό χώμα.

«Πού είναι;» επανέλαβε ο Γιος.

Το κεφάλι του δεσμώτη ήταν γερμένο μπροστά, με το σαγόνι του να ακουμπά στον λαιμό του. Προσπαθούσε να φυσήξει τη λινάτσα μακριά από τα χείλια του.

Ο Γιος διάλεξε ένα οδοντιατρικό εργαλείο από τη σειρά που είχε αραδιασμένη στο τραπέζι κοντά του. «Το νιώθεις αυτό;»

ρότησε και πίεσε τη μύτη του εργαλείου στο γυμνό στήθος του άντρα.

Ακούστηκε μια στριγκλιά μέσα από τη λινάτσα.

«Το φαντάστηκα ότι θα το ένιωθες. Έτσι λοιπόν δεν είναι τόσο δύσκολο να απαντήσεις στην ερώτησή μου. *Πού είναι;*» Ο Γιος τράβηξε πίσω το κεφάλι του άντρα κι έβαλε το αυτί του κοντά στο σημείο όπου ήταν περίπου το στόμα του θύματος.

«Δε... δε... δεν ξέρω. Δε... δε... μας λένε... τέτοια πράγματα».

«Αλήθεια; Είχα την εντύπωση ότι είσαι αρχιερέας». Το οδοιματρικό εργαλείο δούλεψε σε ένα άλλο σημείο.

Αφού σταμάτησαν οι στριγκλιές, ο δεσμώτης κατάφερε να βγάλει μερικές λέξεις ακόμη. «Ναι... αλλά... δεν αποφασίζω... εγώ».

Ο Γιος, ψηλός και μυώδης, με τα πυκνά μαλλιά του κομμένα κοντά και βαμμένα ξανθά, απομακρύνθηκε από τον δεσμώτη. Πέρα από τα λαστιχένια γάντια και τις χοντρές κάλτσες, ήταν γυμνός, όπως πάντα όταν αποσπούσε πληροφορίες. Μερικές φορές είχε διέγερση ακόμα και όταν ανέκρινε άντρες, και δεν υπήρχε λόγος να αυτοπεριορίζεται. Πήγε στον νεροχύτη κι έριξε νερό στο κεφάλι του. Έκανε τρομερή ζέστη, ακόμα και για Αύγουστο, ακόμα και για τους λόφους πάνω από τη Θήβα. Το ετοιμόρροπο αγροτόσπιτο ήταν εγκαταλειμμένο χρόνια, και κανείς δεν πήγαινε πια εκεί από τον δύσβατο χωματόδρομο. Τα χωράφια ήταν ακαλλιέργητα και δεν υπήρχαν ζώα στις γύρω πλαγιές. Η συνηθισμένη ιστορία. Όταν πέθανε η μεγαλύτερη γενιά, τα παιδιά της, που ήταν ήδη μεγαλοκαρχαρίες στην Αθήνα με παραλιακά εξοχικά σπίτια και πολυτελή αυτοκίνητα, αδιαφόρησαν για την αγροτική γη που έτρεφε την οικογένεια για αιώνες. Δεν είχε αξία τώρα, που οι αγρότες, ενισχυμένοι από επιχορηγήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έκαναν εύκολη ζωή στις κοιλάδες.

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω. Στα νότια φαινόταν η λάμψη της Αθήνας πάνω από τους λόφους, αλλά δυτικά υπήρχαν μό-

νο απότομες βουνοπλαγιές και ψηλά από πάνω τους τρεμόπαιζε το φως άστρων νεκρών από καιρό. Πόσα χρόνια θα περνούσαν μέχρι να πεθάνει και η Ελλάδα; Σε αντίθεση με τον Πατέρα, ο Γιος ήταν ρεαλιστής σε ό,τι είχε σχέση με την πατρίδα του. Δεν είχε πιστέψει ποτέ τις βλακείες που έλεγε ο γέρος περί πατρίδας, θρησκείας και οικογένειας. Ο Πατέρας, αστυνομικός της ασφάλειας και βασανιστής στη δικτατορία, ήταν φρικτός υποκριτής. Είχε βγάλει πολλά λεφτά αναλαμβάνοντας δουλειές για τους αρχιμαφιόζους της Αθήνας, οι οποίοι είχαν διασυνδέσεις με τους δικτάτορες και τα τσιράκια τους. Και μετά είχε το θράσος να μιλάει για πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια – και αφού μάλιστα το κάθαρμα είχε σκοτώσει τη γυναίκα του σπρώχνοντάς τη από τη σκάλα. Ο Γιος είχε πάρει τα μέτρα του για να μη συμβεί και σ' αυτόν κάτι τέτοιο.

Ο άντρας με τη λινάτσα στο πρόσωπο έβγαζε έναν παράξενο ήχο, αλλά ο Γιος δεν έδωσε σημασία. Σκεφτόταν την επιτυχία του τα τελευταία δύο χρόνια. Αφού αναγκάστηκε να φύγει από την Ελλάδα –και είχε να ξεκαθαρίσει μερικούς λογαριασμούς γι' αυτό–, ζούσε γυρίζοντας τα Βαλκάνια και κάνοντας τη δουλειά που του είχε μάθει ο Πατέρας. Δεν του έλειψαν οι πελάτες. Είχε αποκτήσει κι άλλα ταλέντα, καθώς οι αρχηγοί συμμοριών συχνά ενδιαφέρονταν περισσότερο να σκοτώσουν τους αντιπάλους τους παρά να τους αποσπάσουν πληροφορίες. Έτσι είχε γίνει κανονικός επαγγελματίας δολοφόνος, ικανός να σκοτώσει με τουφέκι, πιστόλι, μαχαίρι και βόμβες. Επιπλέον, είχε αποκτήσει και μερικές ακόμα ειδικότητες που είχε επινοήσει μόνος του. Είχε πληρώσει ένα μεγάλο μέρος από το χρυσάφι του γέρου για να πάρει μαθήματα από ένα συνταξιούχο της Επιτροπής Κρατικής Ασφάλειας της Βουλγαρίας, αλλά άξιζε τον κόπο. Ο Πετρόφ ήταν καλός δάσκαλος και ήξερε τη δουλειά του, αλλά είχε μια σοβαρή αδυναμία: έπινε βότκα με το λίτρο. Αυτό σήμαινε ότι ο Γιος δεν μπορούσε να του έχει εμπι-

στοσύνη ότι θα κρατούσε κρυφά ακόμα και τα λίγα πράγματα που του είχε πει για το ιστορικό του. Ο Πατέρας είχε υπάρξει τελειομανής, κρεμώντας τα θύματά του από το ταβάνι με πετονιές και αγκίστρια. Ο Γιος ήταν πιο πρακτικός. Χρησιμοποιούσε ό,τι έβρισκε, αρκεί να έκανε τη δουλειά του – όπως αυτό το κομμάτι λινάτσα που είχε βρει σε μια αποθήκη του σπιτιού και βρομούσε κατσικίσιο τυρί.

Έκλεισε την πόρτα και πλησίασε τον δεσμώτη.

«Για τελευταία φορά, *πού είναι;*»

Ο άντρας ήταν σιωπηλός και ακίνητος, με το κεφάλι του ακόμη κρεμασμένο μπροστά.

Ο Γιος έσκυψε από πάνω του, και η μύτη του έκανε μια σύσπαση. Μυριζόταν τον θάνατο από μακριά, καλύτερα κι από οινοποιό που αναγνωρίζει ένα κρασί από το άρωμά του. Ξετύλιξε τη λινάτσα και την άφησε να πέσει στο χωμάτινο δάπεδο. Τα μάτια του δεσμώτη ήταν ορθάνοιχτα και γεμάτα κόκκινες φλέβες, ενώ τα χείλια του είχαν πληγές εκεί όπου τα είχε δαγκώσει. Είχε πεθάνει από σοκ ή από ασφυξία, ή μπορεί να είχε πνιγεί από το ίδιο του το αίμα.

Ο Γιος μάζεψε τα σύνεργα του επαγγέλματος χαμογελώντας. Δεν είχε σημασία. Ήταν φανερό ότι αυτός ο βλάκας δεν ήξερε τίποτα. Θα τον σκοτώνε έτσι κι αλλιώς, αν και με πιο επινοητικό τρόπο. Τώρα θα προχωρούσε στο επόμενο όνομα στη λίστα των πιστών που του είχαν δώσει. Τράβηξε με το κινητό του τις φωτογραφίες που του είχαν δώσει εντολή να στείλει στον εργοδότη του.

Ο Γιος πήγε έξω στο φορτηγάκι, ένα ταλαιπωρημένο Nissan πενταετίας που δεν ξεχώριζε στον δρόμο αλλά είχε γερή μηχανή, και πήρε ένα πλαστικό μπιτόνι με βενζίνη από την καρότσα. Έλουσε τον νεκρό με αρκετή ποσότητα για να εμποδίσει τη δουλειά της Σήμανσης ακόμα κι αν τον έβρισκαν γρήγορα. Μετά έσταξε μια γραμμή βενζίνη μέχρι την πόρτα, άναψε ένα σπρίτσο

και το πέταξε πάνω. Ακούστηκε ένας ήχος σαν ρέψιμο βοδιού και το πτώμα πήρε φωτιά.

«Και η ψυχή του ξέφυγε απ' των δοντιών τον φράχτη και πέταξε κλαίγοντας πικρά για τις σκιές του Άδη», είπε ο Γιος. Άφησε την πόρτα ανοιχτή μέχρι να πιάσει καλά η φωτιά και τράβηξε μερικές φωτογραφίες ακόμα. Ήξερε ότι είχε «σκοτώσει» τους στίχους της *Ιλιάδας*, αλλά δεν τον ένοιαζε. Και το γεγονός ότι ο Πατέρας θα τον τσάκιζε στο ξύλο αν τον είχε ακούσει τον έκανε να γελάσει δυνατά.

Το ξυπνητήρι έβγαλε τον Μαύρο από ένα ταραγμένο όνειρο στο οποίο τον κυνηγούσε η Νίκη με ένα μεγάλο ψαλίδι στο χέρι. Έκανε ντους και φόρεσε ένα φαρδύ λευκό λινό πουνκάμισο και κρεμ παντελόνι. Σκέφτηκε να ξυριστεί, αλλά απέρριψε την ιδέα. Τα γένια του δεν ήταν τόσο μεγάλα – εξάλλου η γυναίκα τού είχε κλείσει το τηλέφωνο.

«Καλημέρα», είπε ο Χοντρός, βγαίνοντας από την κουζίνα με ένα δίσκο μπακλαβά. Το πρόσωπό του έσταζε ιδρώτα. «Τι λες για λίγο από αυτό εδώ γι' αλλαγή;»

«Όχι, μόνο καφέ», μουρμούρισε ο Μαύρος.

«Ξέρεις ότι δε γίνονται έτσι τα πράγματα στα κωλομοναστήρια. Παίρνεις καφέ και γλυκό, χωρίς συζητήσεις». Ο Γιώργος πήγε πάλι στην κουζίνα για να φτιάξει τον καφέ. Παλιότερα νοίκιαζε επί δεκαετίες ένα άθλιο καφενείο δίπλα στην αρχαία αγορά, που ο Μαύρος το χρησιμοποιούσε σαν αυτοσχέδιο γραφείο, κυρίως επειδή ο καφές ήταν ο καλύτερος που είχε βρει ποτέ στην πόλη. Το γεγονός ότι ο Χοντρός γνώριζε τον πατέρα του και τον αδελφό του είχε παίξει κι αυτό τον ρόλο του.

«Ένα σκέτο για τον μιγά κι ένα βαρύ γλυκό για τον σεφ».

«Έτσι αυτοαποκαλείσαι τώρα;» είπε ο Μαύρος, αφού κατέβασε ένα ποτήρι νερό. «Πρέπει να κόψεις τη ζάχαρη, ξέρεις. Η καρδιά σου βροντάει σαν του ελέφαντα».

«Αν την κόψω, θα γίνω πικρόχολος και στριμμένος σαν εσένα», είπε ο Γιώργος με σοβαρή έκφραση.

«Χα».

«Πού πας;»

«Να δω έναν πελάτη».

«Μπορώ να 'ρθω;»

Ο Μαύρος πήγε προς την πόρτα, παίρνοντας με μια κίνηση τα γυαλιά ηλίου. Αυτό ήταν ένα από τα προβλήματα που είχε μένοντας στο σπίτι του Χοντρού, του οποίου του άρεσε πολύ η δουλειά του Μαύρου και προσπαθούσε συνέχεια να ανακατευτεί κι αυτός. Μία φορά, πριν από μερικά χρόνια, τα είχε καταφέρει, και είχαν κοντέψει να σκοτωθούν και οι δύο.

«Όχι», είπε ο Μαύρος πάνω από τον ώμο του. «Δε θέλω να τρομάξεις την κυρία».

«Α, ώστε είναι κυρία, ε; Τότε δε θέλω να σου κάνω χαλάστρα, έτσι που μας το παίζεις Μάικλ Κέιν με τα λινά σου».

«Επιπλέον, εγώ δεν είμαι παρά ένα παράσιτο στο τομάρι των καπιταλιστών», πρόσθεσε ο Μαύρος, επαναλαμβάνοντας τη στάνταρ μπηχτή του φίλου του για το επάγγελμά του. «Άνοιξε την τηλεόραση. Θα μπορείς έτσι να βρίζεις τους αθλητές που σκίζονται για τη χώρα τους».

«Τα σπορ είναι...»

«Ξέρω, η κοκαΐνη των μαζών. Θα τα ξαναπούμε».

«Στο κακό», είπε ο Χοντρός χαμογελώντας.

Ο Μαύρος πήγε ως την Ιπποκράτους με τα πόδια και πήρε το λεωφορείο για την Ακρόπολη. Ο άχαρος δρόμος είχε φτιασιδωθεί το 2004 επειδή θα περνούσε από κει η ποδηλατοδρομία. Αυτό σήμαινε ότι οι πολίτες μπορούσαν να πάρουν δάνεια με χαμηλό επιτόκιο για να βάψουν εξωτερικά τις πολυκατοικίες. Είχαν βάλει επίσης παντού σημαιάκια και σημαίες, μερικές από αυτές κατάλοιπα από τη γιορτή της 25ης Μαρτίου. Ο Μαύρος είδε μια κοκαλιάρικη γάτα να σκαλίζει με χαρακτηριστικό στίλ κάτι σακούλες

σκουπιδιών, παρόλο που ήταν μέσα στους κάδους απορριμμάτων.

Το λεωφορείο έστριψε στην Ακαδημίας προς την Πλατεία Συντάγματος. Ο Μαύρος έπρεπε να παραδεχτεί ότι τα νεοκλασικά κτίρια της Εθνικής Βιβλιοθήκης, του Πανεπιστημίου και της Ακαδημίας ήταν υπέροχα. Είχε ακόμη μια βαθιά αγάπη για την Αθήνα, και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες είχαν επιφέρει κάποια αναζωογόνηση. Όμως, κοιτάζοντας τις ηλικιωμένες γυναίκες με τα μαύρα και τους λιπόσαρκους μετανάστες, αναρρώθηκε πόση από αυτή την αναζωογόνηση ήταν καθαρά επιφανειακή. Μετά επιβιβάστηκε ένας ελεγκτής και άρχισε να ταλαιπωρεί ένα γέροντα, που ήταν φανερό ότι τα είχε λιγάκι χαμένα.

«Αυτό το εισιτήριο δεν είναι ακυρωμένο», είπε θυμωμένος ο ελεγκτής, ένας νεαρός με μαύρα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω. «Θα πληρώσεις πρόστιμο».

Μουρμουρητά διαφωνίας άρχισαν να ακούγονται από τους υπόλοιπους επιβάτες.

«Όνομα;» είπε ο ελεγκτής, με το σιλό του να αιωρείται πάνω από το μπλοκ των προστίμων.

Ο Μαύρος τον πλησίασε. «Δε χρειάζονται πρόστιμα», είπε. «Δε βλέπεις ότι ο κύριος βρίσκεται σε σύγχυση;»

«Έτσι λένε όλοι. Άλλωστε, δε σε αφορά».

Ο Μαύρος τον κοίταξε στα μάτια. «Άσ' τον... ήσυχο», είπε, πλησιάζοντας τον ελεγκτή.

«Δεν μπορείς να απειλείς ένα δημόσιο...»

Ο νεαρός γούρλωσε τα μάτια, καθώς ο Μαύρος τον άρπαξε από τα αχامνά.

«Δεν απειλώ κανέναν, αγοράκι μου. Άσ' τον ήσυχο και θα δεις πόσο θα σε συμπαθήσουν όλοι». Έσφιξε πιο δυνατά.

«Πολύ καλά», είπε ο ελεγκτής με ψηλή φωνή και κατακόκκινο πρόσωπο. «Αλλά σας προειδοποιώ, κύριε», πρόσθεσε απευθυνόμενος στον γέροντα, «να μην ξαναγίνει αυτό».

Οι άλλοι επιβάτες άρχισαν να χειροκροτούν. Ο Μαύρος άφη-

σε τον ελεγκτή και κοίταξε τον γέροντα. Έδειχνε να μην καταλαβαίνει τι συνέβαινε.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» είπε ο Μαύρος. «Πού θέλετε να κατεβείτε;»

Ο γέροντας τον κοίταξε με θολωμένα μάτια. «Δε ... δεν ξέρω».

Ο Μαύρος γύρισε πάλι στον ελεγκτή, που ετοιμαζόταν να το σκάσει στην επόμενη στάση. «Χρειάζεται βοήθεια. Δεν κόβεις μόνο πρόστιμα, έτσι δεν είναι;»

Ο νεαρός τον κοίταξε για μια στιγμή, αλλά μετά κατένευσε ζαρωμένος. «Θα τον παραδώσω στον προϊστάμενο της γραμμής στο Σύνταγμα».

«Ευχαριστώ».

Ο Μαύρος παρακολούθησε τον ελεγκτή, ο οποίος βοήθησε τον γέροντα να κατέβει και τον οδήγησε στο γκριζο κουβούκλιο. Αποστολή εξετελέσθη.

«Μπράβο, γιε μου», του είπε μια μαυροφορεμένη μεσόκοπη γυναίκα. «Ο Θεός να σ' έχει καλά».

Αυτό δεν είναι και πολύ πιθανό, σκέφτηκε ο Μαύρος, ενώ την ευχαριστούσε με ένα χαμόγελο. Παρόλο που δεν ήταν μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος, σίγουρα δεν ήταν θρήσκος. Από την άλλη μεριά, πίστευε ότι πρέπει να κάνεις το σωστό, ανεξάρτητα από το κόστος. Ίσως αυτή η νοοτροπία να είχε περάσει λίγο και στον ελεγκτή των εισιτηρίων.

Κατέβηκε από το λεωφορείο στο τέρμα, στη νότια πλευρά της Ακρόπολης. Αυτή η όψη τού ήταν λιγότερο γνωστή από την αντίθετή της. Παλιότερα έμενε εκεί, και είχε υπέροχη θέα προς το Ερέχθειο και τις μόνιμες σκαλωσιές του Παρθενώνα, μέχρι που δεν άντεξε άλλο το νοίκι. Ακόμη του έλειπε το παλιό του διαμέρισμα. Είχε περάσει καλές στιγμές εκεί, πολλές από αυτές με τη Νίκη.

Άρχισε να ανεβαίνει το μονοπάτι στον Λόφο του Φιλοπάππου περπατώντας ανάμεσα στα πεύκα. Είχε περάσει πολλές φορές από εκεί και ήξερε την ιστορία αυτού του μέρους. Εκεί κοντά

ήταν μία από τις διαφιλονικούμενες θέσεις της φυλακής όπου κρατήθηκε ο Σωκράτης πριν πει το κώνειο με την ευγενική χορηγία της πόλης. Ο λόφος ήταν επίσης γνωστός ως Λόφος του Μουσείου, επειδή στην πλαγιά του υπήρχε ένας ναός των Μουσών. Υπήρχαν επίσης αρχαίες οχυρώσεις, μέρος των τειχών του στρατηγού Θεμιστοκλή, καθώς και μεταγενέστερες αλλά λιγότερο εποικοδομητικές στρατιωτικές χρήσεις αυτού του μέρους. Το 1687 ο Βενετός στρατηγός Μοροζίνι είχε βομβαρδίσει από τον Λόφο του Φιλοπάππου την Ακρόπολη, όπου ήταν οχυρωμένοι οι Τούρκοι, με αποτέλεσμα μια έκρηξη που κατέστρεψε τον Παρθενώνα. Ο λόφος ήταν επίσης η πρώτη επιλογή πολλών συνωμοτών ως θέση πυροβολικού, με τελευταίους τους Συνταγματάρχες στο πραξικόπημα του 1967. Στο παρελθόν, όταν έκανε τέτοιες σκέψεις, σχεδόν έβλεπε μπροστά του τον αδελφό του τον Αντώνη. Τώρα δεν έβλεπε τίποτα. Έπειτα από χρόνια ικεσιών της μητέρας του και της αδελφής του, τελικά είχε αφήσει τον Αντώνη να βυθιστεί στην άβυσσο.

Αισθάνθηκε τον ιδρώτα να τρέχει σε όλο του το σώμα και βλαστήμησε τα γλυκά του Χοντρού. Έπρεπε να κάνει γυμναστική με το ειδικό ποδήλατο, αλλά η ζέστη δεν ευνοούσε καθόλου αυτά τα πράγματα. Βγήκε μέσα από τα δέντρα και κοίταξε το Μνημείο του Φιλοπάππου, ένα μαρμάρινο πύργο πάνω από δέκα μέτρα ύψος με ζωοφόρους και αγάλματα προς τιμήν της ομώνυμης προσωπικότητας του 2ου αιώνα μ.Χ. Γύρω του υπήρχε μια μικρή ομάδα νεαρών με πανομοιότυπα μπλουζάκια, και ο Μαύρος ξεχώρισε τη φωνή ενός Αμερικανού κλασικιστή να κάνει διάλεξη. Όσο για τη μυστηριώδη γυναίκα, τίποτα. Έκανε τον γύρο του μνημείου γλιστρώντας πάνω στις λείες πέτρες και κοίταξε τη θέα. Αν και υπήρχε μια αχλή από τη ζέστη, πάνω από την αστραφτερή γαλάζια θάλασσα έβλεπε την τριγωνική κορυφή του βουνού της Αίγινας και, πιο πέρα, τα μακρινά βουνά της Πελοποννήσου να εκτείνονται προς τον νότο.

«Κύριε Μαύρο».

Ο Μαύρος γύρισε και είδε μια γυναίκα γύρω στα σαράντα πέντε με αγαλμάτινο σώμα. Φορούσε ένα ριχτό γκριζο φόρεμα που αποκάλυπτε δυο καλλίγραμμες γάμπες, αλλά εκείνο που τράβηξε κυρίως την προσοχή του ήταν το πρόσωπο κάτω από το ψάθινο καπέλο. Ήταν λεπτοκαμωμένο, με αμυγδαλωτά γαλιανά μάτια, στενή μύτη και άβαφα χείλη. Τα ζυγωματικά της ήταν τόσο ψηλά, που έδειχναν σλαβικές ή ρωσικές ρίζες. Θα μπορούσε να ήταν όμορφη, αλλά είχε μια έκφραση απέραντης θλίψης, ενώ κάτω από τα μάτια της υπήρχαν μαύροι κύκλοι. Είχε καστανά μαλλιά με ξανθές ανταύγειες, που έπεφταν απεριποίητα στους ώμους της.

«Άλεξ», της είπε, απλώνοντας το χέρι του. Η γυναίκα το έσφιξε για μια στιγμή και μετά τραβήχτηκε πίσω σαν τρομαγμένο αγρίμι. «Αλλά με έχετε φέρει σε μειονεκτική θέση».

«Τι;»

«Δε μου είπατε το όνομά σας».

Η γυναίκα απομακρύνθηκε προς το μονοπάτι που οδηγούσε νότια, αναγκάζοντάς τον να την ακολουθήσει.

«Πώς ξέρατε ποιος είμαι;» ρώτησε ο Μαύρος, φτάνοντάς τη.

«Έψαξα στο Διαδίκτυο. Πραγματικά θα έπρεπε να φτιάξετε κάποια ιστοσελίδα». Του έριξε μια ματιά. «Αν και εμφανίζεστε τόσο συχνά στις εφημερίδες, που αυτό ίσως να είναι περιττό».

Είναι σίγουρα Αγγλίδα, σκέφτηκε ο Μαύρος, ενώ η προφορά της έδειχνε πως είχε ταπεινή καταγωγή. Καθώς περπατούσαν, αντιλήφθηκε ότι τα γεμάτα στήθη της δεν περιοριζόνταν από σουτιέν, κάτι που δε συνηθιζόταν γενικά στην Αθήνα. Δίπλα στο μονοπάτι υπήρχε ένας μεγάλος βράχος, και η γυναίκα πήγε και κάθισε κάτω από τη σκιά του.

Ο Μαύρος κάθισε κι αυτός δίπλα της. «Υπέροχη θέα», είπε. «Αν και θα ήθελα να ήμουν μέσα στο νερό αντί να το κοιτάζω απλώς από μακριά».

«Δε με γνωρίζετε», είπε η γυναίκα, αγνοώντας την προσπάθειά του να πιάσει κουβέντα.

«Θα έπρεπε;»

«Ίσως. Εμφανιζόμουν στην τηλεόραση αρκετά συχνά».

Ο Μαύρος κοίταξε το προφίλ της. Όντως κάτι του θύμιζε. Υποψιάστηκε ότι συνήθως ήταν βαμμένη και καλά χτενισμένη.

«Δεν έχει σημασία. Πριν σας πω τι θέλω από εσάς, θα ήθελα να με διαβεβαιώσετε ότι δε θα μιλήσετε σε κανέναν γι' αυτή τη συνάντηση ή για οτιδήποτε σας πω». Η φωνή της ήταν σχεδόν μονότονη, και έδειχνε να καταβάλλει τεράστια προσπάθεια για να μιλήσει.

«Πάντα τηρώ εχεμύθεια με τους πελάτες μου», της απάντησε, «αν και διατηρώ το δικαίωμα να μοιραστώ πληροφορίες με έμπιστους συνεργάτες μου, όταν είναι απαραίτητο». Δεν είχε επίσης τους συνεργάτες, αλλά μία φορά είχε καεί όταν ένας πλαστικός χειρουργός ανακάλυψε ότι είχε χρησιμοποιήσει την αδελφή του την Άννα, που έγραφε μια κουτσομπολίστικη στήλη, για να σκαλίσει διάφορες πληροφορίες.

«Πολύ καλά», είπε η γυναίκα, «αλλά αν με προδώσετε, θα έχετε να κάνετε με τους πολύ ακριβούς δικηγόρους μου».

Ο Μαύρος χαμογέλασε σφιγμένα. «Αυτή δεν είναι πολύ ενθαρρυντική αρχή. Δεν μπορείτε να με αναγκάσετε να δεχτώ τη δουλειά».

«Όχι, φαντάζομαι ότι δεν μπορώ». Η γυναίκα κοίταξε προς τη θάλασσα, τυλίγοντας τα μακριά της δάχτυλα γύρω από τις γάμπες της. Φορούσε μόνο μια απλή χρυσή βέρα. «Λέγομαι Άντζι – Άντζελα – Πούλου, και έχω χάσει την...»

Ήταν παράξενο ν' ακούει τον εαυτό της να εξομολογείται σε έναν άγνωστο, έστω και αν ο Άλεξ Μαύρος είχε μακριά μαλλιά σαν παπάς. Πριν παντρευτεί, ο τότε αρραβωνιαστικός της και νυν

άντρας της είχε απαιτήσει να ασπαστεί την Ορθόδοξη πίστη. Πήρε την απαραίτητη διδασκαλία στα σοβαρά, σχεδόν εξίσου σοβαρά με την εκμάθηση των νέων ελληνικών. Σε έξι μήνες είχε βαφτιστεί ορθόδοξη και μιλούσε σχεδόν άπταιστα ελληνικά. Ο γάμος έγινε σε ένα εκκλησάκι στο κτήμα του Πούλου στην Εύβοια. Μερικές φίλες της από τον κόσμο των μοντέλων είχαν κάνει το ταξίδι με όλα τα έξοδα πληρωμένα, αλλά ήδη δεν είχε πια επαφή με τις περισσότερες από αυτές. Το μόντελινγκ δεν το είχε πάρει ποτέ στα σοβαρά, και η γεμάτη σιλουέτα της σήμαινε ότι μπορούσε να κάνει μόνο διαφημίσεις εσωρούχων και καταλόγους πολυκαταστημάτων. Πάντα πίστευε ότι θα εμφανιζόταν κάτι καλύτερο, και όντως είχε εμφανιστεί, με τη μορφή του Πάσχου. Ήταν ο μοναδικός κληρονόμος του δεύτερου μεγαλύτερου βιομήχανου της Ελλάδας, και απίστευτα όμορφος, με γεροδεμένο μυώδες σώμα και πυκνά μαύρα μαλλιά. Η μαμά της στο Ιστ Χαμ δεν μπορούσε να πιστέψει την τύχη της κόρης της. Ήρθε στον γάμο, ήπιε γρήγορα πάρα πολλή σαμπάνια και προσπαθούσε να χορέψει στριγκλίζοντας χαρούμενα. Τρεις μήνες αργότερα πέθανε από εγκεφαλικό ανεύρυσμα, και η Άντζι, που ήταν μοναχοπαίδι, δεν είχε πια άλλους συγγενείς στην Αγγλία. Ο πατέρας της ήταν ένας μεθύστακας, που είχε στρέψει εναντίον του συγγενείς και φίλους, και βρέθηκε νεκρός στον δρόμο, όταν η ίδια ήταν δέκα χρονών.

Έτσι έγινε σπίτι της η Ελλάδα, και ιδιαίτερα η τεράστια βίλα στην Εκάλη. Στα είκοσι εννιά του, ο Πάσχος ανέλαβε τη διεύθυνση των επιχειρήσεων από τον πατέρα του, και τώρα, τριάντα χρόνια αργότερα, είχε κάνει την Πούλος Α.Ε. τον μεγαλύτερο όμιλο της χώρας, με κατασκευαστικές εταιρείες, ορυχεία, ναυτιλιακές εταιρείες και καταναλωτικά προϊόντα. Είχε χάσει τα περισσότερα μαλλιά του, ήταν είκοσι κιλά βαρύτερος απ' όσο θα έπρεπε και περνούσε σχεδόν όλη τη μέρα του στο τηλέφωνο ή σε συσκέψεις. Τα πρώτα χρόνια του νέου αιώνα δούλεψε ακόμα πιο εντατικά, καθώς ήταν ο αντιπρόεδρος της εται-

ρείας που διαχειριζόταν τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας.

Η Άντζι δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει με την έκφραση του Μαύρου μόλις την αναγνώρισε. Ευτυχώς, τουλάχιστον, στις δημόσιες εμφανίσεις της δεν ήταν φανερή η ανία που ένιωθε, ή μάλλον η αηδία. Όμως, ο Μαύρος δεν ήξερε ακόμη τους λόγους που την έκαναν να νιώθει έτσι. Άρχισε να του εξηγεί, αλλά η αφήγησή της ήταν ασυνάρτητη και ελλιπής. Ο Μαύρος κρατούσε τότε τότε κάποια σημείωση σε ένα μπλοκάκι.

Το γεγονός ότι ήταν δεκάξι χρόνια μικρότερη από τον Πάσχο δεν την είχε ανησυχήσει στην αρχή. Ήταν πιο πολύ σαστισμένη από τη μετάταξή της στις τάξεις των σούπερ πλούσιων. Ο άντρας της δε μιλούσε για λεφτά, πέρα από το να τη ρωτήσει μία φορά τον χρόνο αν το μηνιαίο ποσό που της έδινε ήταν αρκετό. Απέφυγε να του επισημάνει ότι αυτό το ποσό μπορούσε να ταΐσει, να ντύσει και να στεγάσει τον πληθυσμό μιας μικρής χώρας. Είχε διαβάσει στις εφημερίδες ότι η προσωπική περιουσία του Πάσχου ξεπερνούσε το ένα δισεκατομμύριο δολάρια, αλλά η ίδια υποψιαζόταν ότι ήταν ακόμα μεγαλύτερη, κρυμμένη στην Ελβετία και στα Νησιά Κέιμαν. Τα δύο πρώτα χρόνια είχε ριχτεί στη ζωή της ακραίας πολυτέλειας, αγοράζοντας τα πιο ακριβά κοσμήματα, ρούχα και παπούτσια. Είχε τρία αλογα, καθώς και τις πιο πρόσφατες BMW, σεντάν και τζιπ. Πέρα από το κτήμα στην Εύβοια, ο Πάσχος είχε βίλες στη Μύκονο, την Κρήτη και την Κέρκυρα, καθώς και σπίτια στο Μόντε Κάρλο, το Γκστάαντ, το Μανχάταν (με θέα στο Σέντραλ Παρκ) και στα Μπαρμπάντος. Η ίδια είχε ασχοληθεί με την ανακαίνιση ενός παλιού σπιτιού στο Πήλιο, που είχε πρόσβαση σε πίστες του σκι τον χειμώνα και σε έρημες παραλίες το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Κατά διαστήματα έμενε σε όλα αυτά τα σπίτια, αλλά σπάνια με τον άντρα της – συνήθως πήγαινε με γυναίκες άλλων πλουσίων. Δεν τις ένοιαζε που η Άντζι είχε μεγαλώσει σε εργατική πολυκατοικία, απλώς προσπαθούσαν να περά-

σουν όσο καλύτερα μπορούσαν. Πολλές είχαν παιδιά, αλλά τα έβλεπαν σπάνια, προσλαμβάνοντας απλώς τις καλύτερες παραμάνες και γκουβερνάντες. Αφού έζησε επί δύο χρόνια αυτή την άδεια ζωή του τζετ σετ, η Άντζι ένωσε ανακούφιση όταν έμεινε έγκυος. Τώρα είχε κάτι ουσιαστικό να κάνει.

Και η Λία –Ευαγγελία, από τη γιαγιά του Πάσχου– της είχε δώσει μεγάλη χαρά από τότε που γεννήθηκε, πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Σε αντίθεση με τις φίλες της, η Άντζι αρνήθηκε να κάνει καισαρική. Δεν την ένοιαζε πια πώς θα έδειχνε το σώμα της με μπικίνι. Από τη στιγμή που κράτησε στην αγκαλιά της αυτό το πλασματάκι με τα μαύρα μαλλιά, ήξερε ότι η ζωή δεν μπορούσε να της δώσει τίποτα πιο πολύτιμο. Και η σχέση της με τη Λία παρέμεινε ξεχωριστή, καθώς η κόρη της μεγάλωσε και πέρασε από το νηπιαγωγείο και το δημοτικό, και μετά πήγε γυμνάσιο σε ένα διεθνές κολέγιο. Η Λία ήταν από εκείνους τους σπάνιους ανθρώπους που μπορούν να φωτίσουν ένα ολόκληρο δωμάτιο. Δεν ήταν συμβατικά όμορφη, γιατί είχε κληρονομήσει τη μάλλον φουσκαλωτή μύτη του πατέρα της, αλλά ήταν εμφανίσιμη. Αυτό οφειλόταν εν μέρει στο ύψος και τη σωματική της διάπλαση. Στα δεκατρία της ψήλωσε, σχεδόν έφτασε την Άντζι, και απέκτησε καμπύλες στα σημεία που προσέχουν αμέσως οι άντρες όλων των ηλικιών. Η Λία δέχτηκε τη μεταμόρφωση χωρίς προβλήματα, η διάθεσή της παρέμεινε ευχάριστη και το χαμόγελο δεν έλειπε ποτέ από τα χείλια της. Οι δυο τους μιλούσαν τουλάχιστον μία ώρα κάθε μέρα. Ο Πάσχος έδειχνε μόνο μια μακρινή περηφάνια για τη Λία και δεν προσπάθησε ποτέ να την πλησιάσει. Μητέρα και κόρη τον αποκαλούσαν «ο επισκέπτης» – τόσο σπάνια τον έβλεπαν. Αυτό δεν ενοχλούσε την Άντζι. Ήξερε ότι ο Πάσχος είχε χάσει το ερωτικό ενδιαφέρον του γι' αυτή πριν ακόμη γεννηθεί η Λία και δεν έκανε καμία προσπάθεια να τον προσελκύσει πάλι στο κρεβάτι της. Αυτός ζούσε τη δική του ζωή, κι αυτή τη δική της.

Μόνο που τώρα δεν είχε πια ζωή. Της την είχαν πάρει κι

ένιωθε σαν ένα άδειο κέλυφος που μπορούσε να το παρασύρει ο άνεμος από στιγμή σε στιγμή. Και η αλήθεια ήταν ότι η Λία είχε αλλάξει μερικές εβδομάδες πριν από την εξαφάνισή της. Ήταν λιγότερο ανοιχτή μαζί της και είχε χάσει τη ζωντάνια της.

Τώρα η Άντζι έπρεπε να μαζέψει όλο της το κουράγιο για να μπορεί να συνοδεύει τον άντρα της σε εκδηλώσεις όπου η παρουσία της ήταν απαραίτητη, και μέχρι στιγμής δεν τον είχε απογοητεύσει, αλλά δεν μπορούσε να συνεχίσει άλλο έτσι. Έπρεπε να κάνει κάτι, γιατί της ήταν αδύνατο να ζήσει χωρίς τη Λία. Χρειαζόταν τον Άλεξ Μαύρο...

Ο Μαύρος σήκωσε το βλέμμα από το σημειωματάριό του. «Να δω αν κατάλαβα καλά, κυρία Πούλου».

«Άντζι», του απάντησε σιγανά. Είχε σκεπάσει τα μάτια με τα χέρια της, καθώς τα δάκρυα κυλούσαν ανάμεσα στα δάχτυλά της.

«Η κόρη σου, η Λία, εξαφανίστηκε την Πρωτομαγιά στις πλαγιές του όρους Ελικώνα στη Βοιωτία. Ο άντρας σου χειρίστηκε όλες τις ερωτήσεις της αστυνομίας και φρόντισε να μη βγει η είδηση στα μέσα ενημέρωσης. Δεν υπήρξε απαίτηση για λύτρα, ούτε βρέθηκε κανένα ίχνος της. Και τώρα, έπειτα από τρεισήμισι μήνες, θέλεις να τη βρω».

«Ναι, αλλά μην ξεχνάς αυτό που είπα. Ο άντρας μου δεν πρέπει να πληροφορηθεί τις κινήσεις σου. Μου απαγόρευσε να προσλάβω ντετέκτιβ και να μιλήσω στις εφημερίδες. Δεν μπορώ να το πω ούτε καν στις φίλες μου. Υποτίθεται ότι στείλαμε τη Λία σε ένα σχολείο στην Ελβετία».

«Και η γυναίκα που συνόδευε τα κορίτσια εκείνη τη μέρα;» Ο Μαύρος κοίταξε τις σημειώσεις του. «Η Μαρία Μπεκάκου».

«Δεν μπορείς να της μιλήσεις», είπε κατηγορηματικά η Άντζι.

«Η Μπεκάκου πίστεψε αυτά που της είπε η Λία όταν τηλεφώνησε εκείνο το απόγευμα;»

«Ναι. Ότι πήγε και την πήρε ο Πάσχος».

«Δε σου φαίνεται παράξενο αυτό; Μια μητέρα που ήταν υπεύθυνη για τις κόρες άλλων θα ζητούσε τουλάχιστον να μιλήσει με τον άντρα σου».

«Η Μαρία δεν είναι μητέρα. Και ζήτησε από τη Λία να μιλήσει με τον Πάσχο, αλλά η Λία τής είπε ότι μιλούσε με τον χρηματιστή του στη Νέα Υόρκη και δεν μπορούσε να τον διακόψει».

«Και σου είπε ότι δε διέκρινε κανένα ίχνος φόβου ή εξαναγκασμού στη φωνή της Λίας;»

Η Αντζι έγνεψε αρνητικά. «Δεν την κατηγορώ που δεν το πρόσεξε. Είχε άλλα εφτά κορίτσια να προσέχει και μερικά είναι πολύ δύσκολα».

«Και το αρχικό συμπέρασμα του άντρα σου ήταν ότι θα ζητούσαν λύτρα;»

«Ναι». Η Αντζι Πούλου τον κοίταξε με υγρά μάτια. «Ποτέ δεν πίστεψα ότι την απήγαγαν για λεφτά. Κάτι άλλο συμβαίνει, κάτι πολύ χειρότερο».

Ο Μαύρος ύψωσε ερωτηματικά το ένα φρύδι, αλλά η Αντζι δεν του εξήγησε. «Η κόρη σου ήταν διαφορετική πριν εξαφανιστεί;»

«Λιγάκι», μουρμούρισε η Αντζι. «Ήταν κακόκεφη και λιγομίλητη. Αλλά έχουν πολύ διάβασμα στο κολέγιο».

«Ναι, το έχω ακούσει».

«Βρες την, Άλεξ», είπε απελπισμένα η Αντζι. «Θα σου δώσω ό,τι έχω. Απλώς... απλώς βρες το κορίτσι μου».

Ο Μαύρος το σκέφτηκε. Ο Πούλος δεν ήταν απλώς ένας από τους ισχυρότερους επιχειρηματίες της χώρας. Είχε επιπλέον τη φήμη αδιάσπакτου ανθρώπου, που χρησιμοποιούσε σκληρές μεθόδους – όπως όταν διέλυσε τα σωματεία ενός εργοστασίου αλουμινίου που το εργατικό δυναμικό του ελεγχόταν από τους κομμουνιστές. Ήξερε επίσης τους πάντες, τόσο στην κυβέρνηση όσο και στους ύποπτους, κρυφούς κύκλους που κυβερνούσαν στην πραγματικότητα τη χώρα. Το γεγονός ότι είχε καταφέρει να μη μαθευ-

τεί τίποτα για την αστυνομική έρευνα για τόσο μεγάλο διάστημα έδειχνε πόσο μεγάλη επιρροή είχε αφενός πάνω στην αστυνομία, που ήταν διαβόητη για τις συνεχείς διαρροές της, και αφετέρου στα μέσα ενημέρωσης. Όποιος του εναντιωνόταν πήγαινε γυρεύοντας για μεελάδες. Όμως, συμπονούσε αυτή τη μητέρα και δεν μπορούσε να την αφήσει να υποφέρει χωρίς βοήθεια.

«Εντάξει», είπε. «Θα κάνω ό,τι μπορώ. Πρέπει ν' ανοίξεις έναν ασφαλή λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και να μου στείλεις όλες τις πληροφορίες για την κόρη σου που μπορεί να έχουν κάποια σχέση με την υπόθεση». Της έδωσε την ηλεκτρονική του διεύθυνση, καθώς και μια ταχυδρομική θυρίδα όπου μπορούσε να του στείλει έγγραφα και άλλο υλικό.

«Όσο για την αμοιβή σου», είπε η Άντζι Πούλου, «πάρε αυτό. Πάνω στον φάκελο έχω γραμμένο το κινητό μου. Σε παρακαλώ, απομνημόνευσέ το και μετά κατάστρεψε τον φάκελο. Θα σου τηλεφωνώ από περίπτερα και τηλεφωνικούς θαλάμους».

Ο Μαύρος κοίταξε τον χοντρό φάκελο. «Θα σου δώσω απόδειξη».

«Όχι», είπε η Άντζι. «Για τη δική σου ασφάλεια, δεν πρέπει να υπάρχει τίποτα που να με συνδέει μαζί σου. Ο Πάσχος κάνει σαν μανιακός με αυτό το θέμα». Τον κοίταξε με ένα αχνό χαμόγελο καθώς σηκωνόταν. «Άλλωστε, έχω βρεθεί με τη μητέρα σου σε αρκετές εκδηλώσεις. Σου έχω εμπιστοσύνη. Σε παρακαλώ, δώσε μου δέκα λεπτά για να απομακρυνθώ. Κατάφερα να πείσω τον οδηγό μου να με αφήσει μόνη για μισή ώρα, αλλά τώρα θα έχει αρχίσει να ανησυχεί».

«Δώσε μου δέκα λεπτά για να απομακρυνθώ», σκέφτηκε ο Μαύρος, καθώς την παρακολουθούσε να φεύγει καμπουριασμένη, σαν να σήκωνε ένα τρομερό βάρος. Κάποιος φαίνεται ότι διαβάξει πολύ Τζον λε Καρέ. Από την άλλη μεριά, συχνά οι άνθρωποι χρησιμοποιούν πλάγια μέσα. Δεν υπήρχε ούτε ένας πελάτης του που να του είχε πει όλη την ιστορία από την πρώτη συνάντηση.

Κυρά μου, δέξου μέσα στο πένθος σου αυτή την ταπεινή προσφορά από λουλούδια, καλαμπόκι και φρούτα. Η κόρη σου κατέβηκε στα έγκατα της γης, αλλά θα επιστρέψει, πρέπει να επιστρέψει, το λέει ο αρχαίος μύθος. Αφού περάσει τον χειμώνα στις αίθουσες του Άδη, θα βγει στο φως του Ήλιου πάλι και θα ξαναβρεθείτε.

Ω Θεά, άπλωσε το πράσινο πέπλο σου πάνω στο άγονο χώμα. Δώσε ζωή στους σπόρους που κείτονται κρυμμένοι, περιμένοντας την αφθονία της βροχής και τη ζεστασιά της άνοιξης. Μολονότι ο πόνος σου είναι μεγάλος, γρήγορα θα καταπραυνθεί. Περιμένουμε την επιστροφή της κόρης με αυτοσυγκράτηση, τρώγοντας ταπεινά φαγητά και πίνοντας μόνο νερό της πηγής. Αλλά θα γιορτάσουμε μαζί σου όταν φτάσει πάλι στην επιφάνεια της γης.

Μεγάλη Μητέρα της Γονιμότητας, ζητάμε την ανοχή σου. Ο κόσμος αλλάζει και οι εποχές δεν είναι πια όπως παλιά. Οι χειμώνες έχουν γίνει πιο σκληροί, το νερό από τις γύρω χιονισμένες κορφές και τη βροχή ορμά σε χειμάρρους και μεταφέρει το πολύτιμο χώμα στην κυματοστόλιστη θάλασσα. Τα καλοκαίρια έχουν γίνει πιο καυτά, η ζέστη σκοτώνει τους ηλίκιωμένους και δηλητηριάζει τον θόλο του ουρανού. Προσευχόμαστε η επιστροφή της κόρης σου να μην καθυστερήσει πολύ.

Σου υποσχόμαστε, ω Θεά, ότι θα κάνουμε τις απαραίτητες θυσίες αν οι καταστροφείς της γης δεν ακούσουν τις προειδοποιήσεις μας. Είμαστε λίγοι, αλλά ενωμένοι μέσα από την πίστη μας στην καλοσύνη σου. Ήδη άρπαξαν έναν από εμάς και δεν περιμένουμε να τον ξαναδούμε. Ο εχθρός είναι δυνατός και ανελήκτος. Όμως, το ίδιο ήσουν κι εσύ στον αρχαίο μύθο, αφήνοντας τις καλλιέργειες να μαραθούν και τους ανθρώπους να λιμοκτονήσουν. Θα διατηρήσουμε την αφοσίωσή μας σ' εσένα ως το τέλος, πιστεύοντας ακλόνητα ότι θα σώσεις τη γη, έστω και μόνο για τις μελλοντικές γενιές.

Κυρά της Βλάστησης, χέουμε καλό κρασί πάνω στον βωμό σου και υψώνουμε τα χέρια για να σε υμνήσουμε. Να είσαι σίγουρη ότι γρήγορα θα πάρουμε εκδίκηση για τον σύντροφό μας. Πρέπει να νικήσουμε σε αυτό τον πόλεμο, στο όνομά σου και στο όνομα των παιδιών μας. Καθώς ο ήλιος δύει στα βουνά, ρίχνοντας το τελευταίο του φως στα νερά του κόλπου, πέφτουμε στα γόνατα και τρίβουμε το πολύτιμο χώμα στα σώματα και τα μαλλιά μας. Βάζουμε τα ειδώλιά σου, πλημμυρισμένα από τη δύναμή σου, μέσα στα σπίτια μας.

Γιατί, παρόλο που η κόρη είναι βαθιά στον Κάτω Κόσμο, πεινασμένη και τσακισμένη από τη σκοτεινή θέληση του Θεού του Θανάτου, θα αναστηθεί ξανά. Χαίρε, Πότνια, η πιο αρχαία και σεβαστή των αθανάτων. Είμαστε υπηρέτες σου τώρα και για πάντα.

Όταν ο Μαύρος γύρισε στο διαμέρισμα, βρήκε πάλι τον Χοντρό να φωνάζει μπροστά στην τηλεόραση.

«Καθάραμα, εκμεταλλευτές του λαού!»

Μετά είδε τον φάκελο που κρατούσε ο Μαύρος. «Τι είναι αυτό;»

«Εεεε, τίποτα».

«Δείξε μου, αλλιώς θα φάω όλο τον μπακλαβά».

«Ναι, γιατί διαφορετικά δε θα τον έτρωγες». Ο Μαύρος πέταξε τον φάκελο στο τραπέζακι.

Ο Χοντρός έβγαλε τη δεσμίδα των πενηντάευρων και πέρασε με μια εξασκημένη κίνηση τον αντίχειρά του από το πλάι της. «Τρία χιλιάρικα; Τι έκανες; Λήστεψες κανένα κατάστημα τουριστικών ειδών; Γιατί αν το έκανες αυτό, σου αξίζει αιώνια δόξα, σύντροφε».

Ο Μαύρος μπήκε στην κουζίνα για να πιει νερό, αλλά αυτό δεν τον έσωσε από τη συνέχεια της ανάκρισης.

«Ανέλαβες δουλειά, ε; Από κάποια πλούσια με πολλά λεφτά αλλά μυαλό κουκούτσι».

«Εσύ λες ότι οι πλούσιοι είναι πονηροί και δόλιοι. Άρπαξέ τους ό,τι μπορείς».

«Δυο-τρία κατοστάρικα θα ήταν αρκετά». Ο Γιώργος εμφανίστηκε στην πόρτα της κουζίνας. «Έλα λοιπόν, πες τα μου όλα». Ήταν ενθουσιασμένος, σαν κουταβάκι που κυνηγάει την μπάλα.

«Δεν μπορώ. Είναι απόρρητο».

«Οι υποθέσεις σου είναι πάντα απόρρητες», είπε σαρκαστικά ο Χοντρός, «και μου έχεις μιλήσει για όλες».

«Μόνο αφού είχαν τελειώσει», απάντησε ο Μαύρος και άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα.

«Ωστε έτσι, ε;» φώναξε ο Γιώργος. «Σε φιλοξενώ τζάμπα, σε ταΐζω, σου πλένω τα ρούχα, κι εσύ τι μου δίνεις; Ένα μεγάλο τίποτα».

«Ω, για όνομα του Θεού. Άσε με να το δουλέψω λίγο και θα σου τα πω, εντάξει; Και από πότε μού πλένεις τα ρούχα; Αν δεν έβαζα το πλυντήριο της μάνας σου, θα είχαμε γεμίσει αράχνες εδώ μέσα».

Αυτό αποστόμωσε τον Χοντρό, που άρχισε πάλι να βρίζει την τηλεόραση. Ο Μαύρος έκανε ένα ντους και κάθισε στο τραπέζι που χρησιμοποιούσε για γραφείο, φορώντας μόνο ένα μπό-

ΞΕΡ. Άνοιξε το λάπτοπ και περίμενε να φορτώσει. Πριν τελειώσει, χτύπησε το κινητό του.

«Καλημέρα, καλέ μου». Η φωνή της μητέρας του ήταν λιγάκι ασταθής μετά το εγκεφαλικό, κι αυτό δεν είχε διορθωθεί. Παρόλο που ήξερε άπταιστα ελληνικά, πάντα στα παιδιά της μιλούσε στα αγγλικά.

«Γεια σου, μητέρα. Πώς είσαι;»

«Εντάξει είμαι, Άλεξ». Έκανε μια παύση.

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι, ναι», του απάντησε, με κάτι από την παλιά της ανυπομονησία. «Απλώς είναι αυτό το άχρηστο το σώμα μου. Θα ήθελα να πάω να καθίσω στη σκιά στη Δεξαμενή, αλλά η Φωτεινή λέει ότι κάνει πολλή ζέση».

«Δίκιο έχει», είπε ο Μαύρος, αν και δεν του άρεσε να συμφωνεί με τη νοσοκόμα. «Βγήκα έξω και γύρισα μούσκεμα στον ιδρώτα».

«Υπέροχα», είπε η Ντόροθι Κόκρεϊν-Μαύρου με ένα ανάλαφρο γέλιο. «Πρέπει να έρθεις να μείνεις πάλι εδώ. Τουλάχιστον εγώ έχω κλιματισμό».

«Θα περάσω σε μια-δυο μέρες. Έχω πολλή δουλειά».

«Μπράβο σου». Το εργασιακό ήθος της μητέρας του ήταν ακόμη ισχυρό. «Εγώ διορθώνω εκείνα τα ανέκδοτα ποιήματα του Λάσκαρη».

Ο Μαύρος θυμόταν τον γέρο κομμουνιστή ποιητή. Ήταν αναμειγμένος σε μια υπόθεση που κόντεψε να κοστίσει τη ζωή στον Μαύρο και σε όλη του την οικογένεια. «Είναι καλά;»

«Ναι. Τα περισσότερα είναι ερωτικά ποιήματα προς άλλους άντρες, με ελάχιστο ή κανένα ιδεολογικό περιεχόμενο. Προφανώς θεωρούσε ότι δεν μπορούσε να τα εκδώσει όσο ζούσε ακόμη».

Ο Μαύρος θυμήθηκε ξαφνικά αυτό που είχε πει η πελάτισσά του. «Α, παρεμπιπτόντως, τι ξέρεις για την Άντζελα Πούλου;»

«Τι ερώτηση είναι αυτή;» είπε η Ντόροθι. «Και πώς επιπίπτει ξαφνικά η Πούλου στα ενδιαφέροντά σου;»

Ο Μαύρος γέλασε, αλλά είχε εντυπωσιαστεί. Η μητέρα του είχε ακόμη μυαλό ξυράφι. «Άκουσα ότι την ξέρεις».

«Για να δούμε, λοιπόν. Νομίζω ότι χρησιμοποιεί περισσότερο το “Άντζι”, έτσι δεν είναι; Για τον Πάσχο Πούλο ξέρω περισσότερα. Αγόρασε έναν από τους μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους λογοτεχνικών έργων και προσπάθησε να με κλείσει. Τον πούλησε πάλι όταν έχασε το ενδιαφέρον του. Φρικτός άνθρωπος. Τη γυναίκα του, ναι, τη συνάντησα μερικές φορές στις συνηθισμένες εκδηλώσεις. Έδειχνε ευχάριστος τύπος. Καλύπτει καλά την προλεταριακή καταγωγή της». Αν και ήταν χήρα υψηλόβαθμου κομμουνιστή, η Ντόροθι δεν είχε χάσει ποτέ τελείως τις μικροαστικές αντιλήψεις του Εδιμβούργου απ’ όπου καταγόταν. «Πάντα είχα την εντύπωση ότι θα προτιμούσε να ήταν κάπου αλλού».

Αυτό συμφωνούσε με όσα είχε πει η Άντζι στον Μαύρο – ότι προτιμούσε να είναι με την κόρη της παρά σε δεξιώσεις. «Έχεις ακούσει τίποτα για τον γάμο της, ότι κοντεύει να διαλυθεί;»

«Αλεξάντερ Μαύρο!» Η αγανάκτηση της μητέρας του δεν ήταν εντελώς προσποιητή. «Αυτή την ερώτηση θα πρέπει να την κάνεις στην αδελφή σου».

Ο Μαύρος χαμογέλασε. «Πώς είναι η Άννα;» Ήξερε ότι η αδελφή του επισκεπτόταν τη μητέρα τους κάθε μέρα – και δεν της άρεσε καθόλου που εκείνος πήγαινε σπάνια να τη δει.

«Μια χαρά. Φαίνεται ότι υπάρχει τεράστια όρεξη για κουτσομπολιά αυτές τις μέρες».

Η στήλη της Άννας δεν ήταν ακριβώς κουτσομπολίστικη, παρ’ όλα αυτά ήταν ενημερωμένη σε ανησυχητικό βαθμό για ό,τι είχε σχέση με την αθηναϊκή κοινωνία και την επιδεικτική ματαιοδοξία της.

«Θα της μιλήσω αργότερα», είπε ο Μαύρος. «Όταν βρω λίγο χρόνο, θα περάσω ένα βράδυ να σε πάω στη Δεξαμενή».

«Α, αυτό θα ήταν υπέροχο, Άλεξ». Η φωνή της Ντόροθι ήταν μελαγχολική. «Θα περιμένω πώς και πώς».

«Κι εγώ», είπε ο Μαύρος κι έκλεισε. Τον ανησυχούσε που η μητέρα του έχανε τις δυνάμεις της όλο και πιο πολύ από μήνα σε μήνα. Τηλεφώνησε στην αδελφή του.

«Είναι καλά η μητέρα;»

«Είμαι καλά, ευχαριστώ. Κι εσύ πώς είσαι;» απάντησε παγερά η Άννα. «Και η μητέρα είναι όσο καλά θα μπορούσε να είναι. Ίσως θα έπρεπε να την πας μια σύντομη βόλτα γύρω από τον Λυκαβηττό για να δεις μόνος σου».

Ο Μαύρος πήρε μια βαθιά ανάσα. «Με συγχωρείς. Κακή μέρα στη δουλειά;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι».

«Μια γρήγορη ερώτηση: Άντζι Πούλου». Ο Μαύρος αισθάνθηκε να ξυπνά αμέσως το ενδιαφέρον της αδελφής του. Ήταν πραγματικό λαγωνικό σε ό,τι είχε σχέση με διαδόσεις και ειδήσεις.

«Τι έκανε η Άντζι Πούλου; Μη μου πεις ότι τελικά θα πραγματοποιήσεις όλες εκείνες τις υποσχέσεις σου ότι θα μου δώσεις αποκλειστικές πληροφορίες;»

«Σου έδωσα μπόλικες για την υπόθεση στην Κρήτη πέρσι».

«Αυτό είναι αλήθεια. Εντάξει, λοιπόν, θέλεις να μάθεις τι ξέρω. Γιατί;»

«Δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος».

«Επαγγελματικό απόρρητο, θες να πεις;».

«Ουδέν σχόλιο».

Η Άννα γέλασε. «Τι σ' έβαλε να κάνεις;»

Ο Μαύρος κατάλαβε ότι η αδελφή του δεν είχε μάθει τίποτα για την εξαφάνιση της Λίας Πούλου. Ο έλεγχος των μέσων ενημέρωσης από τον Πάσχο Πούλο ήταν απόλυτος, όπως είχε πει η γυναίκα του.

«Είναι αυτό που φαίνεται;» ρώτησε αδιάφορα.

«Και τι ακριβώς είναι αυτό που φαίνεται; Ένα πρώην μοντέλο των Marks & Spencer, που μεγάλωσε στις εργατικές πολυκατοικίες του Ανατολικού Λονδίνου και κατάφερε να τυλίξει τον πιο περιζήτητο εργένη της Αθήνας στη δεκαετία του '90;» Υπήρχαν κάποια ίχνη αντιπάθειας στη φωνή της Άννας.

«Μη μου πεις ότι τον κυνηγούσες κι εσύ;»

«Όχι βέβαια. Ήμουν ήδη παντρεμένη». Ήταν γνωστό ότι ο γάμος της Άννας ήταν ακλόνητος. Ο Νώντας ήταν ένας δεξιός Κρητικός επιχειρηματίας που κανονικά ο Μαύρος θα έπρεπε να τον αντιπαθεί, αλλά τελικά τα πήγαινε πολύ καλά μαζί του. Σκέφτηκε ότι ο γαμπρός του μπορεί να ήξερε τον Πούλο. «Άλλωστε, καλύτερα αυτή παρά εγώ. Ο άντρας της είναι απαίσιος τύπος».

Ο Μαύρος χαμογελούσε όταν άκουγε την αδελφή του να χρησιμοποιεί τέτοιους χαρακτηρισμούς. Δεν είχε κανένα ταλέντο στο βρίσιμο. «Γιατί, τι σου έκανε εσένα;»

«Α, τίποτα. Φέρεται στους δημοσιογράφους σαν να είναι σκουπίδια και γενικά ισοπεδώνει όποιον σταθεί στον δρόμο του».

«Η μητέρα τα έβγαλε πέρα μαζί του».

«Απλώς έχασε το ενδιαφέρον του, αλλιώς θα μπορούσε να κάνει μια μπουκιά τον εκδοτικό της οίκο. Η μητέρα απλώς στάθηκε τυχερή».

«Λοιπόν, τι γίνεται με την Άντζι; Παίζει μόνο τον ρόλο της πλούσιας συζύγου ή υπάρχει και τίποτα περισσότερο;»

«Αγαπάει σαν τρελή την κόρη της».

«Τη Λία».

«Έτσι τη λένε; Τότε ξέρεις περισσότερα από μένα». Αυτό ήταν μια πρόσκληση για να της πει περισσότερα, αλλά ο Μαύρος την αγνόησε. «Από τότε που έκανε το παιδί, έδειξε καθαρά ότι δεν την ενδιέφερε τίποτε άλλο. Εξαφανίστηκε από τους διάφορους ελίτ κύκλους και έμενε σπίτι της σαν καλή μητέρα».

«Όχι τόσο καλή όσο εσύ».

Η Άννα δεν τσίμπησε στο δόλωμα της κολακείας. «Ο ανιψιός

και η ανιψιά σου είναι μια χαρά, αλλά θα μπορούσες να κάνεις μια προσπάθεια να τους επισκέπτεσαι πότε πότε».

«Εντάξει», είπε ο Μαύρος ουδέτερα.

«Νομίζω ότι κάνει ακόμη ιππασία, και θυμάμαι που άκουσα ότι έχει μελίσσια πάνω στον Ελικώνα, αλλά δεν ξέρω τίποτε άλλο γι' αυτό. Μπορώ να ξαναγυρίσω στη δουλειά μου τώρα;»

«Παρακαλώ», είπε ο Μαύρος, αλλά η αδελφή του είχε κλείσει κιόλας.

Μέχρι τώρα, τίποτα το σπουδαίο. Τσέκαρε το ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο και βρήκε ένα μήνυμα από την Άντζι Πούλου, με αρκετά συνημμένα. Τον απασχόλησαν για δυο-τρεις ώρες.

Μία από τις πολλές αρμοδιότητες του αστυνομικού διευθυντή Τηλέμαχου Ξανθάκου ήταν και οι ανθρωποκτονίες στον νομό Βοιωτίας. Ο Ξανθάκος ήταν μια σπάνια περίπτωση ανθρώπου, που είχε γίνει ανώτατος αξιωματικός της αστυνομίας πριν από τα σαράντα. Είχε πτυχίο κλασικής φιλολογίας από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, της ιδιαίτερης πατρίδας του. Μερικές φορές αναρωτιόταν πώς είχε καταλήξει στην καθυστερημένη Βοιωτία, ένα νομό που το εκβιομηχανισμένο ανατολικό του τμήμα εξισορροπούνταν από την καλλιεργήσιμη γη του κάμπου γύρω από τη Θήβα, καθώς και πιο δυτικά προς τη Λιβαδειά, όπου ήταν και η Αστυνομική Διεύθυνση της περιοχής. Τα βουνά υψώνονταν τριγύρω σαν γίγαντες, στα δυτικά του νομού ο Παρνασσός, στα νότια ο Κιθαιρώνας, όπου εγκαταλείφθηκε ως βρέφος ο Οιδίποδας, και στα νοτιοδυτικά ο Ελικώνας, η θρυλική εστία των Μουσών. Με τους μύθους της Σεμέλης και του Διόνυσου, του Κάδμου, του πρώτου βασιλιά των Θηβών, του Πενθέα, του Οιδίποδα και του Ηρακλή, και με το ιστορικό παρελθόν της αρχαίας πόλης, καθώς και τις μεγάλες μάχες στις Πλαταιές, τα Λεύκτρα και τη Χαιρώνεια, ο Ξανθάκος είχε ένα

τεράστιο πεδίο έρευνας για τον ελεύθερο χρόνο του. Όταν πρωτοδιορίστηκε στην αστυνομία, δεν του έλειπε καθόλου ο ελεύθερος χρόνος, καθώς ήταν ομοφυλόφιλος –δεν το ήξερε κανείς, φυσικά, οι Έλληνες αστυνομικοί φημίζονται για την ομοφοβία τους– και δεν είχε συγγενείς εκεί κοντά. Τουλάχιστον στη Βοιωτία υπήρχε άφθονος ανοιχτός χώρος για τρέξιμο, το δεύτερο πάθος του μετά τον αρχαίο κόσμο. Έτσι διατηρούσε το δίμετρο σώμα του λεπτό και «φορμαρισμένο για τις γυναίκες», σύμφωνα με τη γραμματέα του, που ο Ξανθάκος υποψιαζόταν ότι τον ποθούσε κρυφά. Το πρόβλημα ήταν η δουλειά του. Τώρα πια δεν ήταν παρά ένας γραφειοκράτης – απλώς διάβαζε φακέλους, ενέκρινε προϋπολογισμούς και επέβλεπε τους νεότερους αξιωματικούς.

Μέχρι σήμερα. Τώρα ο Ξανθάκος στεκόταν σε ένα λόφο νότια της Θήβας, απ' όπου έβλεπε μέσα από μια στενή κοιλάδα τη γόνιμη πεδιάδα κάτω από τον Κιθαιρώνα. Όμως, αυτή τη στιγμή δεν τον απασχολούσαν οι διασυνδέσεις της περιοχής με τον μύθο του Οιδίποδα. Μερικοί άντρες της Σήμανσης βγήκαν από τα καμένα υπολείμματα ενός πέτρινου αγροτόσπιτου.

«Μισοκαμένο πτώμα, μάλλον άντρας», είπε ο ένας.

Αυτό το ήξερε ήδη. Το τηλεφωνικό κέντρο είχε πάρει ένα τηλεφώνημα από ένα σοκαρισμένο άντρα που μιλούσε ασυνάρτητα, και που αυτή τη στιγμή ήταν ακουμπισμένος στο πλάι ενός ακριβού Volvo. Ο εμετός στην είσοδο του σπιτιού ήταν δικός του.

«Λοιπόν, κύριε Μάτσα», είπε ο Ξανθάκος. «Ήρθατε εδώ σήμερα για πρώτη φορά έπειτα από δύο χρόνια και ανακαλύψατε το πτώμα μέσα».

«Ναι. Ο πατέρας μου μεγάλωσε εδώ και ερχόταν κάθε χειμώνα για κυνήγι, μέχρι που πέθανε πριν από τρία χρόνια».

«Ήταν ο ιδρυτής των Ζυμαρικών Μάτσα Α.Ε. έξω από τη Θήβα;»

«Ναι. Τώρα διευθύνω την εταιρεία εγώ και ο αδελφός μου ο Άγγελος».

«Και ο Άγγελος δεν ήρθε καθόλου εδώ από τότε που πέθανε ο πατέρας σας;»

«Α, όχι. Ο Άγγελος κυνηγάει γυναίκες, όχι κουνέλια».

«Δεν έχετε ιδέα ποιος μπορεί να είναι ο νεκρός;».

Ο Μάτσας τον κοίταξε επίμονα. «Όχι. Πώς να το ξέρω αυτό;» Χαμήλωσε το βλέμμα. «Ήταν δεμένος σ' εκείνη την καρέκλα, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι δείχνουν τα πράγματα. Δεν έχετε εχθρούς, κύριε Μάτσα;»

«Αν αυτό είναι κατηγορία, μπορείτε να μιλήσετε με τον δικηγόρο μου».

Ο Ξανθάκος χαμογέλασε. «Μην κάνετε έτσι. Αυτές είναι ερωτήσεις ρουτίνας».

Ο Σταύρος Μάτσας σήκωσε το βλέμμα στον γαλανό ουρανό και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. «Για εσάς ίσως».

Ο Ξανθάκος κοίταξε τον έφηβο μέσα στο Volvo. «Ο γιος σας είδε τίποτα που δεν έπρεπε;»

«Δε νομίζω. Έπαιξε κάποιο ηλίθιο βιντεοπαιχνίδι. Τον έφερα εδώ να δει τις οικογενειακές του ρίζες, αλλά δε δίνει δεκάρα».

«Προσέξате τίποτε ασυνήθιστο όταν φτάσατε; Πέρα από το καμένο σπίτι».

«Δεν ήταν και εύκολο να προσέξω τίποτε άλλο». Ο Μάτσας ήπιε νερό από ένα μπουκάλι. «Όμως, τώρα που το σκέφτομαι, υπήρχε κάτι». Σηκώθηκε από το αμάξι και έδειξε τη στροφή στον χωματόδρομο κάτω από την κορυφή. «Εκείνη η κουτσουπιά... Ήταν το καμάρι του παππού μου, γιατί δεν περίμενε ποτέ ότι θα επιζούσε από τον άνεμο εδώ πάνω. Κάποιος μαλάκας πήγε κι έπεσε πάνω της πρόσφατα».

Ο Ξανθάκος κοίταξε την κουτσουπιά. Τα κιτρινισμένα φύλλα της ήταν πεσμένα εδώ κι εκεί στο έδαφος δίπλα στον δρόμο.

«Ενδιαφέρον», είπε. «Ένας από τους αξιωματικούς μου θα σας πάρει κατάθεση και μετά μπορείτε να φύγετε». Πήγε στο

δέντρο με το βλέμμα καρφωμένο στον δρόμο. Το έδαφος ήταν πιο στεγνό και από κόκαλο στη Σαχάρα, και ο κουρνιαχτός από τη σκόνη είχε σβήσει ακόμα και τα πρόσφατα ίχνη των αυτοκινήτων της αστυνομίας. Όμως, ο κορμός της κουτσουπιάς είχε ένα μεγάλο γδάρσιμο, ενώ στα ξερά χόρτα γύρω της και στο χώμα από κάτω τους υπήρχαν σημάδια. Έκανε νόημα στους τεχνικούς της Σήμανσης και μετά πήγε να μιλήσει με τον ιατροδικαστή, που μόλις είχε βγει από το καμένο σπίτι.

«Υπάρχει τίποτα χρήσιμο;» ρώτησε ο Ξανθάκος, εισπνέοντας από το στόμα για να μην αισθάνεται τόσο έντονα τη δυσωδία που έμοιαζε ενοχλητικά με ψητό χοιρινό.

Ο ιατροδικαστής Φραγκίσκος Πριφτάκης ήταν ένας κοντός και λακωνικός Μανιάτης. Έβγαλε τη μάσκα του και ανάσανε τον βουνίσιο αέρα. «Οι καρποί και οι αστράγαλοί του ήταν δεμένοι με σύρμα στη μεταλλική καρέκλα, που ο δράστης έκανε τον κόπο να τη βιδώσει στο χωμάτινο δάπεδο – είναι σκληρό σαν πέτρα».

Ο Ξανθάκος κατένευσε. «Πάντα έτσι φουσκώνει το πέος τους;»

«Όχι», απάντησε ο Πριφτάκης. «Εξαρτάται από το πού είναι συγκεντρωμένη η φωτιά και πόσο γρήγορα σβήνει. Οι χημικοί σου θα μπορέσουν να σου πουν περισσότερα, αλλά θα έλεγα ότι αυτή η φωτιά δεν κράτησε πολύ. Η βενζίνη μυρίζει ακόμη κάτω από την οσμή της καμένης σάρκας. Πάντως, δεν ήταν σοβαρή προσπάθεια να καταστραφεί το πτώμα».

«Τι ήταν τότε;» αναρωτήθηκε ο Ξανθάκος, μιλώντας τόσο στον εαυτό του όσο και στον ιατροδικαστή. «Φαντάζομαι ότι τα δόντια του είναι άθικτα».

«Ναι, αλλά ποιος ξέρει αν θα μπορέσεις να βγάλεις άκρη έτσι. Αν δεν είναι ντόπιος, μπορεί να είχε πάει σε οδοντίατρο οπουδήποτε αλλού. Ή να μην είχε πάει ποτέ, όπως συμβαίνει με πολλούς. Δυστυχώς δεν υπάρχουν δακτυλικά αποτυπώματα. Η επιδερμίδα των δακτύλων έχει καεί εντελώς. Θα έλεγα ότι έριξαν τη βενζίνη πάνω από το κεφάλι και τον κορμό του».

«Υπάρχουν σημάδια στο σώμα;»

«Θα πρέπει να περιμένεις τη νεκροψία. Δε θα μου φαινόταν παράξενο αν έβρισκα κάτι».

Ο Ξανθάκος ύψωσε ερωτηματικά το φρύδι.

«Δεν υπάρχουν καθόλου ρούχα, φίλε μου. Μόνο τα υπολείμματα από ένα κομμάτι λινάτσα, ίσως από τη φάρμα. Το σύρμα δείχνει ότι το θύμα ήταν δεμένο. Θα έλεγα ότι το βασάνισαν κιόλας».

Αυτή η σκέψη τον έκανε να επιστρέψει στο αμάξι του με έντονο βηματισμό. Μέχρι τώρα η ζωή ήταν βαρετή. Μετά χτύπησε το τηλέφωνό του. Ήταν ο προϊστάμενός του, ο οποίος του είπε να προετοιμαστεί για ένα τηλεφώνημα από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και να κάνει ό,τι του πουν. Ο Ξανθάκος σωριάστηκε στο κάθισμα του υπηρεσιακού Nissan, νιώθοντας ξεφουσκωμένος σαν τρύπιο αερόστατο. Τα πράγματα έδειχναν ότι θα του έπαιρναν την υπόθεση.

Ενώ η Ελλάδα ζει στους ρυθμούς των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, ο Άλεξ Μαύρος προσλαμβάνεται από έναν από τους πλουσιότερους Έλληνες για να βρει την δεκαετράχρονη κόρη του. Ο Ελληνοσκοτσέζος ντετέκτιβ βρίσκεται έτσι μπλεγμένος σε μια από τις δύσκολες υποθέσεις της καριέρας του. Από τότε που εξαφανίστηκε η μικρή Λία Πούλου πριν από τρεις μήνες, δεν υπάρχει κανένα ίχνος της ούτε κανείς έχει ζητήσει λύτρα. Πώς θα μπορέσει ο Μαύρος, με τη βοήθεια του Χοντρού Άντρα, να την εντοπίσει αφού απαγορεύεται να κάνει οποιαδήποτε ερώτηση σε όσους τη γνώριζαν; Πόσο μάλλον όταν δεν είναι ο μοναδικός που αναζητά το κορίτσι...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1223-8

9 786180 112238

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 16852

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ